

CELINY

Z PRAVODAJ 4/2017 SPOLEČNOSTI SBĚRATELŮ CELIN

LOKAL POST SHANGHAI

Na jaře 2018 proběhne 48. aukce PaC. Z nabízených položek mě zaujala jedna z Asie a to dopisnice LOCAL POST SHANGHAI 2c s přetiskem Jubilee 1843 1893. Odeslána není bohužel v době vydání ze Sanghaje, ale až v září 1901 z Brooklynu z USA. Známky pravděpodobně odpadly, jak naznačuje částečný otisk strojového razítka již v USA, a pošta zde vyznačila trestné porto 15c. Dopisnice byla adresována do Graz v Rakousku, místní pošta zatížila zásilku doplatními známkami 10 + 20 haléřového vydání. Protože jsem kdysi celiny Local post sbíral a dodnes pro ně mám slabost, objevila se tato na titulní straně zpravodaje. Mimořádná celistvost.

POZVÁNKA

na jarní LXIV. setkání Společnosti sběratelů celin
při SČF,
která se bude konat

21. dubna 2018

od 9,00 do 12,00 hod.

v Domě odborových svazů v Praze 3. náměstí W. Churchilla 2
ve velké zasedací místnosti

Program setkání:

- prezentace účastníků od 9,00 do 9,30 hod.
- informace SSC a SČF
- diskuse
- přednáška Jana Starce „Dopisnice České Republiky a jejich DV, TV a další zajímavosti – druhá část“
- diskuse k přednášce (dotazy, připomínky, popř. doplnění)
- výdej vydražených položek ze 48. PAC a PH a prodej nevydražených položek (ing. M. Černík)
- burza (koupě, prodej, výměna) sběratelských materiálů

K hojně účasti Vás zve

Vedení SSC

Občerstvení pouze z nápojového automatu.

WWW.CELINARI.CZ

SEZNAM KATALOGOVÝCH ČÍSEL CELIN ČR ZA ROK 2017

DOPISNICE

CDV 126 I A ALFONS MUCHA (mikrotext 2017, čárový kód)

<p>Odesílatel:</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px;"><tr><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td></tr></table>					 8592746000618	<p> Česká pošta</p> <p></p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px;"><tr><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td></tr></table> 				

CDV 130 G E HISTORICKÝ POŠTOVNÍ DOSTAVNÍK (pro přitisky 2017)

		<p> Česká pošta</p> <p></p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px;"><tr><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td><td style="width: 25%;"> </td></tr></table> 				

CDV 175 A EXPO 2017 ASTANA

**EXPO2017
ASTANA
CZECH
REPUBLIC** | Důmyslnost
řešení

□ □ □ □ □ |||

CDV 176 A HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY IV

**HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
DOMAŽLICE, MSGRE. B. STAŠKA 71**
Po zestátnění domažlické dědičné pošty roku 1894 se úřad přestěhoval do nových prostor. Ty poskytl místní stavitel František Pek, jenž nedlouho předtím dokončil budovu odpovídající požadavkům poštovní správy, která si ji pronajala. Slavnostní otevření pošty se konalo v lednu 1895. Pohlednice 20. léta 20. století, Sbirka Poštovního muzea, Praha.

A 241/2017

□ □ □ □ □ |||

**HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
CHEB, NÁM. DR. MILADY HORÁKOVÉ**
Budova pošty Cheb 2 byla postavena v souvislosti se zřízením nádražního poštovního a telegrafního úřadu roku 1866. Do dnešních dnů se nedochovala, protože během náletů 25. března a 8. dubna 1945 došlo k jejímu úplnému zničení. Úřad pak musel až do dokončení nové budovy v roce 1971 fungovat v provizorních podmínkách. Foto 20. léta 20. století, Sběrka Poštovního muzea, Praha.

A 242/2017

Ceska pošta

ČESKÁ REPUBLIKA

A

(2)

**HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
NOVÝ BOR, NÁM. MÍRU 55**
Exteriér secesní budovy poštovního a telegrafního úřadu, v níž se do konce 20. let 20. století nacházela též spořitelna, navrhl českolipský architekt Emil F. Ruehr, zatímco interiér je dílem novoborského stavitele Maxmiliána Dittricha. Její stavba probíhala v letech 1903–04 a dnes se počítá k významným secesním památkám severních Čech. Pohlednice z roku 1905, Sběrka Poštovního muzea, Praha.

A 243/2017

Ceska pošta

ČESKÁ REPUBLIKA

A

(3)

HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
OLOMOUC, NÁM. REPUBLIKY 2
Budova poštovního a telegrafního úřadu postavená v letech 1884–85 podle projektu předního rakouského architekta poštovních staveb Friedricha Setze. Její podobu sice výrazně pozměnila nástavba třetího patra z roku 1922, zachovávala však dvojici výrazných soch na průčelí, představujících alegorie Poštovníctví a Telegrafie. Foto asi z roku 1924, Sbirka Poštovního muzea, Praha.

A

A 244/2017

(4)

HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
OPAVA, MASARYKOVA TRÍDA 335/22
Novorenesanční budova poštovního a telegrafního úřadu podle projektu vídeňského architekta Friedricha Setze byla otevřena roku 1886. Ve 20. letech 20. století byla kvůli nevyhovujícím prostorům přestavěna a navýšena o jedno patro. Foto z 20. května 1927, Sbirka Poštovního muzea, Praha.

A

A 245/2017

(5)

HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
PŘÍBRAM, GEN. R. TESAŘÍKA 179
Do září 1914 využíval poštovní a telegrafní úřad Příbram I nevyhovující místnosti báňského ředitelství. Odtud byl přemístěn do nové budovy poblíž nynějších Jiráskových sadů, kde pošta sídlí do současnosti. Foto 20.–30. léta 20. století, Sběrka Poštovního muzea, Praha.

Česká pošta

ČESKÁ REPUBLIKA

A

POŠTOVNÍ MUZEUM

A 246/2017

(6)

HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
RUMBURK, FRANTIŠKA NOHY 1096
Budova poštovního a telegrafního úřadu vystavěná v letech 1903–04 v duchu doznívajícího historismu 19. století s převládajícími neorenesančními prvky. Vzhledem k tomu, že se nedochovala původní dokumentace, není známo jméno jejího autora. Pohlednice z roku 1905, Sběrka Poštovního muzea, Praha.

Česká pošta

ČESKÁ REPUBLIKA

A

POŠTOVNÍ MUZEUM

A 247/2017

(7)

**HISTORICKÉ POŠTOVNÍ BUDOVY
ÚSTÍ NAD LABEM, REVOLUČNÍ ULICE**

Velkolepý neorenesanční poštovní palác dokončený v roce 1900 symbolizoval rostoucí význam severočeského města. Svou funkci plnil až do 17., resp. 19. dubna 1945, kdy jej těžce poškodily spojenecké nálety – zřítilo se jeho levé křídlo. Po válce chátral a nakonec roku 1988 došlo v rámci socialistických asanací k demolicí. Foto asi 30. léta 20. století, Sbirka Poštovního muzea, Praha.

A 248/2017

Česká pošta

ČESKÁ REPUBLIKA

A

(8)

CDV 177 A PRAGA PICCOLA

PRAGA PICCOLA

1. česko-německá
výstava v Praze

VELETRH SBĚRATEL • PVA EXPO PRAHA

(7.)-8.-9. ZÁŘÍ 2017

Česká pošta

FAIR • MESSE • FIERA

SBĚRATEL

SAMMEL • COLLEGE

ČESKÁ REPUBLIKA

CDV 178

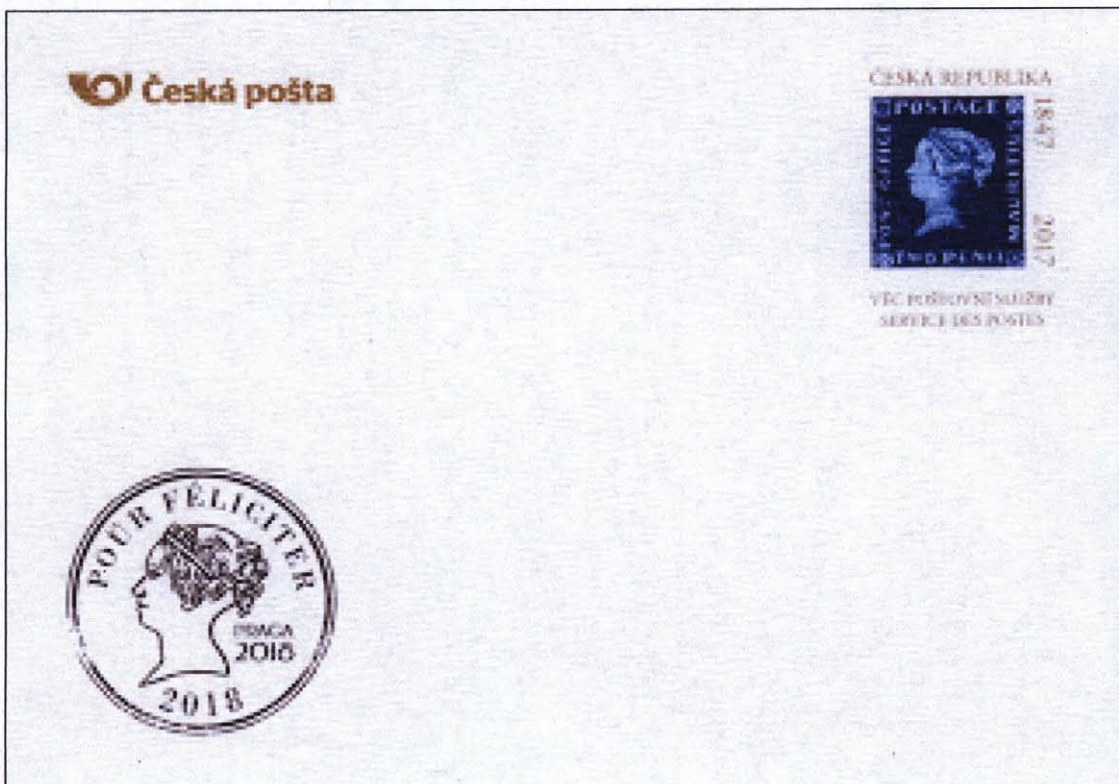
E LAVER CUP

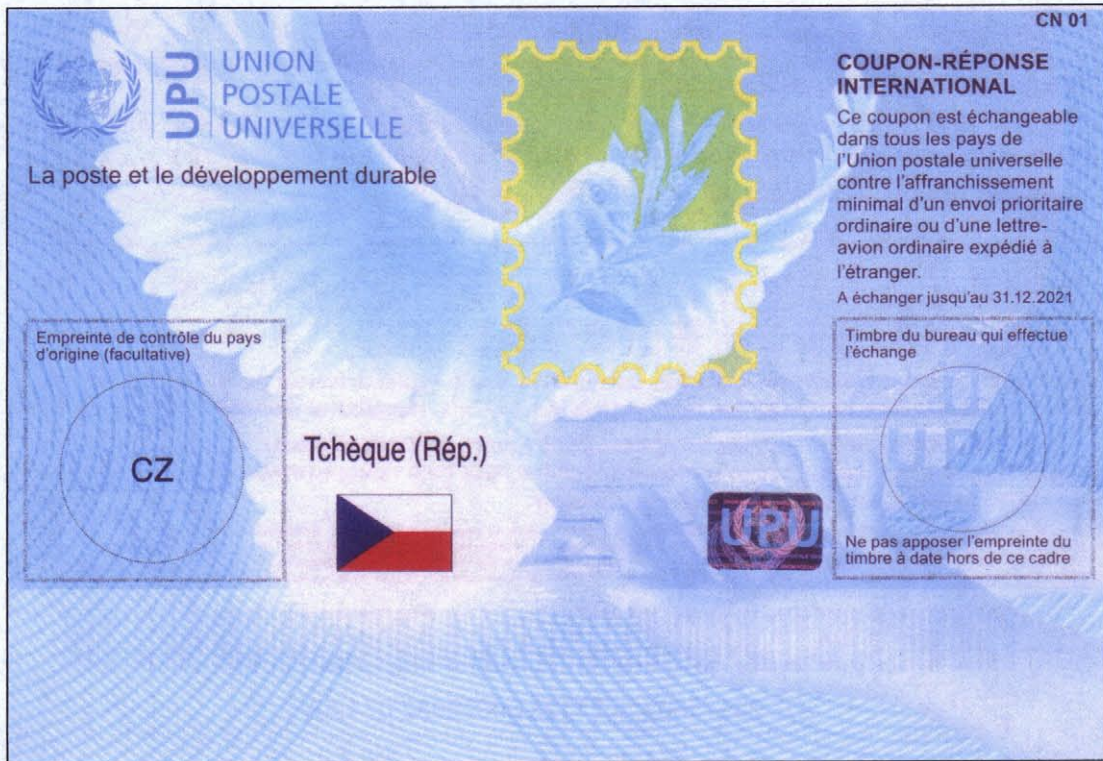
SLUŽEBNÍ OBÁLKA

CSO 13

MAURICIUS

CMO 8 40 Kč ISTANBUL VZOR

CMO 8 40 Kč ISTANBUL VZOR - 100. VÝROČÍ PRVNÍHO VYDÁNÍ

ZA SSC JAN STAREC

V listopadu 1916 zemřel „staříčkový mocnář“ František Josef I. a po jeho smrti usedl na uvolněný Rakousko – Uherský trůn jeho prasnovec Karel I. Známky a celiny s portrétem nového panovníka vyšly až v průběhu května 1917. A to je příčina tohoto delšího a trochu opožděného článku ke stému výročí vydání těchto cenin.....

Karel I.

Císařský monogram Karla I.

Podpis

Dětství a mládí Karel strávil převážně v Dolních Rakousích, ve Vídni a Čechách. V roce 1911 se oženil se Zitou Bourbonško-Parmskou, s níž měl celkem 8 dětí. Na trůn usedl 21. listopadu 1916 po smrti svého prastrýce Františka Josefa I. Na uherského krále byl korunován 30. prosince 1916 v Budapešti, na českého krále korunován nebyl, tak jako nepřijal další korunovace v rámci císařství včetně rakouské císařské korunovace. Jeho vláda byla poznamenána snahou o zastavení první světové války, na jejímž vypuknutí neměl žádný podíl. Mírová jednání byla stejně neúspěšná jako jeho úsilí o národnostní smír v monarchii. Na jaře 1917 svolal již několik let rozpuštěný předlitavský parlament, čímž v rakouské části monarchie obnovil válkou přerušovaný demokratický život. Po rozpadu Rakousko-Uherska odešel do exilu. Dvakrát se ještě pokusil restaurovat monarchii alespoň v poválečném Maďarsku. Zemřel roku 1922 ve vyhnanství na ostrově Madeira, kde je i pohřben. V roce 2004 byl pro svůj příkladný křesťanský život a pro své mírové snahy beatifikován papežem Janem Pavlem II. V Česku na něj každoročně upomíná kulturní akce *Audience u císaře Karla I.*, pořádaná na zámku v Brandýse nad Labem, kde ještě jako mladý arcivévoda strávil několik let svého života. **Karel I.** (král český jako **Karel III.**, král uherský jako **Karel IV.**, maďarsky *IV. Károly*), celým jménem *Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Oto Maria Habsbursko-Lotrinský*, německy *Karl Franz Josef Ludwig Hubert Georg Otto Maria von Habsburg-Lothringen*

Původ

Karel se svými rodiči a mladším bratrem

Karel byl nejstarší syn arcivévody Oty (1865 –1906) a Marie Josefy Saské (1867–1944). Jeho děd arcivévoda Karel Ludvík Habsbursko-Lotrinský (1833 –1896) byl bratrem císaře Františka Josefa I., jenž byl tedy jeho prastrýcem. Jediný syn Františka Josefa I., korunní princ Rudolf, spáchal roku 1889 sebevraždu a další následník trůnu, Karlův strýc František Ferdinand d'Este byl zavražděn roku 1914 v Sarajevu. Jeho děti však pocházely z morganatického manželství s nerovnorodou hraběnkou Chotkovou, proto se stal po smrti Františka Josefa I. císařem Karel, syn Oty, mladšího bratra Františka Ferdinanda.

Život do roku 1916

Karel I. se narodil 17. srpna 1887 na zámku Persenbeugu v Dolních Rakousích a zemřel 1. dubna 1922 ve Funchalu na Madeiře, zde je i pohřben v kostele Nossa Senhora do Monte.

Malého Karla v nepřítomnosti otce opatrovala jeho zbožná matka. Karel byl nejprve vychováván domácími učiteli v přísně katolickém duchu. Později v letech 1899 –1900 navštěvoval věhlasné prestižní Skotské gymnázium ve Vídni, kde studoval přírodovědné obory. 1.října 1905 započal jeho vojenský výcvik u 7.dragounského pluku v Chudeřicích u Bíliny a od roku 1906 ve Staré Boleslavi. 1.listopadu byl povýšen do hodnosti nadporučíka. 12.listopadu 1906 přerušil vojenskou službu a nastoupil dvouleté studium na Karlo-Ferdinandově universitě v Praze. Tehdy byla univerzita rozdělena na německou a českou, Karel byl vzděláván profesory z obou částí univerzity. Nedochozěl na přednášky, ale profesori jej navštěvovali na Pražském hradě, kde tehdy pobýval. Studium ukončil právníckými zkouškami dne 14. března 1907. Do doby univerzitních studií spadá slavnostní vyhlášení jeho plnoletosti 17. března 1907.

Jak bylo zvykem, Karel dostal vlastní komoru, císař jmenoval jeho vrchním komořím prince Zdenko Lobkowicze, který s Karlem setrval až do jeho smrti na Madeiře.

Když roku 1906 zemřel Karlův otec Otto, stal se jeho opatrovníkem strýc František Ferdinand d'Este, který roku 1900 vstoupil do manželství s hraběnkou Žofií Chotkovou. Kvůli nerovného rodového postavení, byly děti Františka Ferdinanda vyloučeny z následnictví trůnu. Stal se tímto Karel ve třinácti letech po Františku Ferdinandovi druhým v pořadí v nástupnictví. V létě 1908 nastoupil zpět službu u své vojenské posádky. Se souhlasným zájmem sledoval reformní plány svého strýce, arcivévody Františka Ferdinanda, politiky se však stranil, což se setkávalo s vřelým souhlasem císaře Františka Josefa. Teprve až roku 1911 obdržel Karel vědomost o důležitých zahraničně politických aktech a od roku 1913 ho směl František Ferdinand informovat blíže o svých reformních plánech. Avšak až do svého nástupu na trůn nebyl Karel účasten politických rozhodnutí v monarchii.

Po zavraždění následníka trůnu Františka Ferdinanda 28. června 1914 v Sarajevu postoupil Karel na místo následníka trůnu, zůstal však nadále vyloučen z rozhodnutí, která vedla k vypuknutí války, i z vysoké politiky vůbec. V srpnu 1914 byl přidělen k vrchnímu velení armády v Těšíně. Byl povýšen na polního podmaršálka a 16. března 1916 převzal velení 20. armádního sboru, který se podílel na počátečních úspěších italské ofenzivy. Byl jedním z mála panovníků, již se osobně zúčastnili bojů světové války, jak říkal jeho syn Ota Habsburský v jednom rozhovoru pro české noviny:

...přišel sice pozdě, ale aspoň se pokusil...

Manželství a děti

Svatební fotografie Karla a Zity

Fotografie pořízená po uherské korunovaci. Mezi Karlem a Zitou stojí jejich nejstarší syn

Dne 13. července 1911 se Karel ve Villa delle Pianore (Itálie) zasnoubil se Zitou Bourbonско-Parmskou a 21. října téhož roku oženil na zámku Schwarzau am Steinfeld (Rakousko). Ze svatebního obřadu byl vytvořen filmový záznam, který provedl zakladatel rakouského filmového průmyslu hrabě Alexander Kolowrat-Krakowský.

Z manželství vzešlo osm dětí:

1. František Josef Otto (1912–2011) ∞ 1951 Regina, princezna Sasko-Meiningenská (1925–2010)
2. Adelheid Habsbursko-Lotrinská (1914–1971)
3. Robert Rakouský-d'Este (1915–1996) ∞ 1953 Markéta Savojská-Aosta (* 1930)
4. Felix Fridrich (1916–2011^[3]) ∞ 1952 Anna Evženie z Arenbergu (1925–1997)
5. Karel Ludvík (1918–2007) ∞ 1950 Yolanda z Ligne (* 1923)
6. Rudolph Syringus (1919–2010)
∞ 1953 Xenia Černyšev Bezobrazova (1929–1968)
∞ 1971 Anna Gabriele princezna z Wredy (* 1940)
7. Charlotte (1921–1989) ∞ 1956 Jiří, vévoda Meklenburský (1899–1963)
8. Elisabeth Charlotte (1922–1993) ∞ 1949 Jindřich, princ Lichtenštejnský (1916–1991)

Vláda (1916–1918)

Po smrti císaře Františka Josefa (21. listopadu 1916) nastoupil Karel na trůn. Plány Františka Ferdinanda na prosazení změn v uherské ústavě (např. autonomie pro národnostní menšiny) ještě před jeho korunovaci uherským králem se však nemohly uskutečnit. Ministerský předseda István Tisza Karla totiž přesvědčil, aby se nechal již 30. prosince 1916 korunovat uherským králem jako *Karel IV.* (maďarsky *IV. Károly*). Kvůli tomu pak měl císař Karel do budoucna v uherské části monarchie značně svázané ruce, neboť se v korunovační přísaze zavázal, že bude hájit integritu a nedotknutelnost zemí svatoštěpánské koruny. Svou korunovací zmařil i smělé plány svého strýce na revizi, či přímo odstranění rakousko-uherského dualismu. Reformy Uherska pak už nemohly být z Karlovy strany ústavní cestou prosazeny. Byla to jedna z největších politických chyb, protože v rámci proklamované integrity Uherska se skrývalo nerovnoprávné začlenění slovanských národů zejména Chorvatů a Slováků.

Jeho plný titul zněl:

„Karel I. z milosti Boží císař rakouský, apoštolský král uherský, král český, dalmatský, chorvatský, slavonský, haličský, lodoměřský, illyrský a jeruzalémský, arcivévoda rakouský, velkovévoda toskánský a krakovský, vévoda lotrinský, salcburský, štyrský, korutanský, kraňský a bukovinský, velkokníže sedmihradský, markrabě moravský, vévoda horního a dolního Slezska, modenský, parmský, piacenzský a guastellský, osvětimský a zatorský, těšínský, friulský, raguzský a zarský, okněžněný hrabě habsburský a tyrolský, kyburský, gorizijský a gradišský, kníže tridentský a brixenský, markrabě horní a dolní Lužice a Istrie, hrabě hohenemský, feldkirchský, bregenzský, sonnenberský, pán z Terstu, z Cattara, velkovojvoda Vojvodiny srbské...“

Vladařský styl císaře Františka Josefa I., jenž obhospodařoval všechny záležitosti sám ze své pracovny vídeňského Hofburgu, Karel I. nepřevzal. Naopak pravidelně předsedal zasedáním společné Rady ministrů, jež rozhodovala o vnějšcích a

válečných záležitostech. Dne 22. prosince 1916 jmenoval Otakara hraběte Černína ministrem zahraničí. Poměrně neobvyklá byla také skutečnost, že se Karel o všech důležitých rozhodnutích radil se svou manželkou Zitou a její názory bral vážně, za což byl terčem posměchu. Také u mnoha porad byla Zita přítomna jako posluchačka.

Jeho sociálněpolitická opatření z roku 1917, jako např. zákon na ochranu nájemníků (28. ledna), vytvoření Ministerstva sociální péče (1. června) či Ministerstva národního zdraví (30. srpen) přežily i zánik monarchie a existují prakticky dodnes.

Císař Karel osobně připíná vyznamenání vojákům na italské frontě.

Na rozdíl od všech ostatních válečných velitelů měl prostřednictvím četných návštěv na frontě velký podíl na vedení bojů. Již 2. prosince 1916 převzal vrchní velení nad armádou a hlavní válečný stan přesunul z Těšína do Badenu u Vídně. Dne 1. března 1917 odvolal velitele generálního štábu Conrada von Hötzendorf. Mohl tím zamezit podobnému vývoji jako v Německé říši, kde politiku řídili hlavně generálové Paul von Hindenburg a Erich Ludendorff, přičemž císař Vilém II. měl jen malý vliv. Ovšem i Rakousko-Uhersko bylo, ještě před Karlovým nástupem k moci, co se týče vojenských rozhodnutí zcela závislé na vrchním velení německé říše.

Díky své schopnosti stále zřetelněji rozpoznával bezvýchodnost situace Ústředních mocností. Po mírovém návrhu z 12. prosince 1916, který ztroskotal na odmítavém postoji ze strany Německé říše, se na jaře 1917 Karel neúspěšně pokusil vyjádřit konkrétní mírové cíle přes svého švagra Sixta Ferdinanda Bourbon-Parma vyjednáváním s Trojdohodou o dosažení separátního míru (viz Sixtova aféra). Další mírové rozhovory se udály v létě 1917 ve Švýcarsku. Tyto záměry ztroskotaly na francouzské touze po vítězství v poli (Spojené státy vstoupily do války 6. dubna), na přemrštěných požadavcích Itálie, ale také na neústupnosti Německé říše, kde se stále více prosazovaly síly, které věřily ve vojenský úspěch.

Mírové snahy, výhrady k neomezené ponorkové válce, zákaz bombardování civilních cílů a pozitivní odpověď na mírové výzvy papeže Benedikta XV., jenž byl považován za spojence Itálie, vedly ke stále hlubšímu rozporu Karla s Německou říší, ale též s německými národními spolkami ve vlastní zemi. Karel sice zakázal explicitně jakékoli nasazení otravných plynů v rozsahu moci velení c. a. k. armády, nemohl však zabránit tomu, že vrchní velení Německé říše ve 12. bitvě na Soče, v Bitva Caporetta

(dnešní Kobarid ve Slovinsku), v říjnu 1917 nařídilo použití jedovatého plynu. Tento útok německé 14. armády vedl Otto von Below.

Karel se rozcházel v názoru se svými poradci, kteří by takový kurs schvalovali, ba i podporovali, a na něž by se mohl plně spoléhat. Ministr zahraničí Otakar Černín se sice zpočátku přimlouval za mírové plány, později se však přiklonil k pevnějším vazbám na Německo. Černín v jednom proslovu z 2. dubna 1918 vytýkal Francii, že vedla tajná mírová vyjednávání. Jelikož Francie s tímto nařčením nesouhlasila, zveřejnil francouzský ministerský předseda Georges Clemenceau dne 14. dubna obsah tajného Karlova dopisu švagru Sixtovi. Tím utrpěla autorita císaře enormní škody, i proto, že se snažil dopis dementovat. Karel byl označen za „pantoflového hrdinu“ a Zita za „italskou zrádkyni“. Černín byl 24. dubna donucen k odstoupení. Karel musel podstoupit nepříjemnou cestu k císaři Vilémovi do Spa a přijmout podmínky, jež Rakousko-Uhersko ještě pevněji připoutaly k Německé říši.

Rovněž Karlovy snahy z října 1918 o záchranu alespoň rakouské části monarchie a přesun do jakéhosi spolkového státu s rozšířenou autonomií pro jednotlivé národnosti, přišly příliš pozdě. Poté už se především soustředil na to, aby blížící se rozpad monarchie proběhl klidně a bez krveprolití. Jeho Národní manifest přispěl k pokojnému převzetí moci v zemi, neboť zakladatelé tzv. nástupnických států se mohli odvolat na Karlovu vůli a c. k. úřady se nestavěly proti nim.

Koncem října se vzbouřily především maďarské vojenské oddíly c. a k. armády na italské frontě. *Během dvou dnů se vzpoura a pasivní odboj rozšířily na 26 z 57 oddílů...*, píše Brook-Shepherd. O příměří s Itálií z 3. listopadu 1918, jež odporovalo záměrům spojenců Německé říše, že je nemuseli sami podepsat, předal císař a král vrchní velení nad vším, co dosud podléhalo c. a k. armádě starého pořádku, dne 3. listopadu 1918 na generála Artura Arze ze Straussenburgu a 4. listopadu jmenoval polního maršála Heřmana Kövesse z Kövessházy na jeho přání vrchním velitelem armády. Dne 6. listopadu byla c. a k. armáda císařem a králem demobilizována.

Vzhledem k celkovému vojenskému zhroucení a vnitřnímu rozpadu podunajské monarchie zřekl se císař Karel 11. listopadu 1918 v rakouské části monarchie „*jakékoli účasti na státních záležitostech*“ a zprostil svou (mezitím již nefunkční) rakouskou vládu úřadu. (Prohlášení bylo navrženo c. k. ministry společně se zástupci německo-rakouské státní rady). Následujícího dne byl nově vzniklý stát Německé Rakousko prohlášen republikou. Podobným prohlášením byl Karel dne 13. listopadu na nátlak maďarských politiků donucen zřici se svých panovnických práv v Uhrách.

Na rozdíl od Viléma II. nepřemýšlel – pod silným vlivem Zity – formálně. To vedlo v Německém Rakousku k *Zákonu ze 3. dubna 1919, o vypovězení ze země a převzetí moci domu Habsbursko-Lothringenského*. Zákon zrušil pro Německé Rakousko všechna vladařská práva dynastie a stanovoval:

...v zájmu bezpečnosti republiky se někdejšími nositelům koruny a ostatním příslušníkům domu Habsburg-Lothringen, pokud se tyto výslovně nezřeknou příslušnosti k panovnickému domu a všech s tím souvisejících vladařských nároků „a neprohlásí se za věrné občany republiky, nařizuje vyhoštění ze země.

Ex-císař, jenž předtím odcestoval, se tak stal až do konce svého života vyhnanecem z rodného Rakouska. Ostatní členové rodiny Habsbursko-Lotrinské se někteří rozhodli pro život v zahraničí, někteří pro republikánské Rakousko. Vdova po Karlovi Zita se nikdy k Rakouské republice neznala, ale od roku 1982 směla znovu vstoupit do země poté, co se po posledním přezkoumání jejího případu vyjasnilo, že se do dynastie pouze přidala a nikdy by neměla ani teoretické právo skutečně vládnout.

V exilu (1918–1922)

Karel se již v noci z 11. na 12. listopadu 1918 uchýlil se svou nejbližší rodinou na zámek Eckartsau na Moravském poli, jenž byl tehdy na rozdíl od Schönbrunnu soukromým habsburským majetkem. Anglický král Jiří V. jej chtěl ušetřit osudu ruského cara Mikuláše II. a nechal je tam ochraňovat anglickým podplukovníkem E. L. Struttem.

Ačkoli hrozila konfiskace habsburského majetku, nenechal se Karel přesvědčit k abdikaci. S ohledem na vnitropolitický vývoj v Německém Rakousku připravil pplk. Strutt vycestování císařské rodiny do Švýcarska, které proběhlo 23. března 1919 dvorním vlakem někdejších c. k. státních drah. Ještě před přechodem hranic zopakoval Karel v tzv. Feldkirchském manifestu své prohlášení z 11. listopadu 1918 a protestoval proti svému sesazení coby panovníka. 3. dubna 1919 schválilo Národní shromáždění Německého Rakouska vypovězení ze země a konfiskaci habsburského rodinného majetku, nikoli však prokazatelně soukromý majetek jednotlivých členů rodiny.

Ve švýcarském exilu žil nejprve na zámku Wartegg u Rorschachu na Bodamském jezeře a od 20. května 1919 v Pranginsu na Ženevském jezeře.

Karel udržoval horlivý kontakt s legitimistickými spolky, především v Uhrách, kde již v roce 1919 po krátkém republikánském intermezzu byla monarchie znovu nastolena a dne 1. března 1920 prohabsburský Miklós Horthy byl zvolen říšským místodržitelem. Karel mu sice slíbil, že jej bude informovat o svých plánech a vrátí se teprve po uklidnění politické situace, nicméně věřil spíše úsudku svých poradců, především tomu nejvyššímu, Antonu Lehárovi (bratrovi skladatele F. Lehára), že čas pro restauraci monarchie pro Habsburky teprve přijde. Rovněž francouzský ministerský předseda Aristide Briand vyjádřil podporu; tu však po krachu restaurace dementoval.

Karel, aniž by informoval Horthyho, se okolo Velikonoc 1921 inkognito vrátil do Budapešti a od zemského správce důrazně požadoval odstoupení. Přitom narážel pouze na Horthyho přísahu věrnosti, aniž by bral vážně námitky týkající se vnitropolitických problémů a především hrozící intervenci Dohody resp. vyhlášení války ze strany nástupnických států Československa, Rumunska a Jugoslávie. Teprve po týdenním pobytu v Szombathely v západním Maďarsku se přesvědčil o neperspektivnosti svých snah, vrátil se tedy zpět do Švýcar, kde se svou rodinou usídlil na zámku Hertenstein u Luzernu.

Již 20. října 1921 započal Karel druhý pokus a letěl se svou chotí Zitou na stroji Junkers F 13 do Sopronu, opět bez informování jemu již podezřelého Horthyho. Zde se započali legitimisté a další menší vojenské kontingenty spojovat ve vojsko. Jelikož však telegram se zprávou o Karlově příjezdu dorazil o den později, rozhodujícím

Karel s rodinou ve vyhnanství

způsobem se zpozdil odchod vojska. Z pochodu na Budapešť nevzniklo vítězné tažení, ne nepodobné slavnému návratu Napoleona z Elby do Paříže v roce 1814, pomalé tempo postupu však dalo zpočátku váhavému Horthymu čas, aby soustředil vlastní vojsko na konfliktem hrozící vojska dohody. V Budaörsu, jednom z předměstí Budapešti, došlo 23. října 1921 k menší potyčce, při níž přišlo o život 19 vojáků. Jelikož si Karel uvědomil, že snahy o restauraci monarchie by skončily občanskou válkou, velel k ústupu.

Po krátké internaci v opatství Tihany na Balatonu byl Karel dne 1. listopadu se svou chotí Zitou přijat na palubu britské dunajské lodi *Glowworm* a odvezen k Černému moři a poté pokračovali na anglickém křižníku *Cardiff* přes Gibraltar na portugalský ostrov Madeira, kam dorazil 19. listopadu. Jejich děti za nimi dorazily teprve 2. února 1922.

V maďarském parlamentu byl dne 6. listopadu, přijat zákon, který s konečnou platností zbavil Habsburky nároku na trůn.

Jako první Habsburk se císař Karel I. stal členem studentského svazu. 12.12.1921 byl prohlášen za čestného člena „Německé křesťanské akademické asociace Wasgonia“ Vídeň, jež měla místo a hlas na všech studentských setkáních a sjezdech.

Na Madeiře Karel sídlil se svou rodinou nejdříve v hotelu Victoria ve Funchalu. Poté, co jim byly odcizeny osobní šperky, které byly jejich posledním zbylým prostředkem, přestěhovali se do jedné quinty (panský dům) v Monte, jež jim byla dána bezplatně k dispozici rodinou jistého bankéře. 9. března se Karel nachladil. Chtěl šetřit tenčící se rodinné finance, proto byl lékař povolán teprve 21. března. Ten konstatoval těžký zápal plic. 1. dubna 1922 Karel I. ve věku třiceti čtyř let zemřel.

Pohřbu, který se konal 5. dubna, se zúčastnilo na 30 000 lidí. Jeho hrob se nachází v kostele *Nossa Senhora* na Monte (dnes městská část Funchalu) a jeho srdce je uloženo v Loretánské kapli v klášteře Muri ve Švýcarském Kantonu Aargau.

Od pohřbu Zity roku 1989 ve vídeňské Kapucínské kryptě stále čeká jedna z hrodek na posledního habsburského císaře. Jeho rodina, především syn Ota Habsburský,

však převoz ostatků do Vídně neschválila, jelikož takový úmysl považuje za urážku obyvatel Madeiry, kteří jeho otci v jeho posledních měsících života tolik pomáhali. Od blahoslavení Karla I. získal jeho hrob v Monte ve Funchalu pro tamní obyvatelstvo i zahraniční turisty další význam. Kostel je po většinu roku otevřen, do pohřební kaple s kovovým sarkofágem lze nahlédnout přes ozdobnou mříž.

Karlova vize budoucnosti

V letech 1920–22 ve svých spisech Karel velmi přesně vystihl budoucí politický vývoj středoevropského prostoru na desítky let dopředu -rozmach Německé říše, rozmísky a krize uvnitř malých nově vzniklých států, vehnání mladých republik do područí Německa, nerovnováha a roztříštěnost národnostní, politická i ekonomická.

Vztah císaře Karla k Čechám

Hovořil dobře česky. Často a rád pobýval v Čechách (studoval v Praze, vojenskou službu absolvoval v Brandýse nad Labem, pobýval ve Staré Boleslavi, na zámku v Zákupích aj.). Přestože nebylo vyhověno jeho žádosti o azyl v nově vzniklém Československu, o který žádal, osud a vývoj v Českých zemích mu ležel na srdci a on, na smrt nemocný, „modlil se za český národ“, až do posledních dnů svého nedlouhého života.

Post-mortem

Hrob císaře Karla v kostele v Monte.

Hrobka císaře a krále Karla I.

Historikové se rozcházejí v názoru na Karla a jeho vládu. Jedním z nejkritičtějších je Helmut Rumpler, vedoucí Habsburského úřadu Rakouské akademie věd, jenž Karla popsal jako "diletanta, vnitřně příliš slabého, aby mohl čelit všem výzvám osudu, a jako nevalného politika." Nicméně většina ostatních vidí Karla jako statečnou a čestnou postavu, která se jako císař a král pokusila zastavit běsnění I. světové války. Anglický spisovatel Herbert Vivian napsal:

Karel byl velký vůdce, posel míru, jenž chtěl zachránit svět od let války. Státník, jenž dával naději na záchranu svého lidu navzdory komplikovaným problémům v říši. Král, jenž svůj lid miloval nade vše, statečný muž, ušlechtilá duše, vznešený člověk, svatý, z jehož hrobu vychází požehnání.

Dále například Anatole France, francouzský romanopisec, prohlásil:

Císař Karel je jediný slušný člověk, jenž se sám postavil do čela armády, ač byl spíše jako světec a nikdo mu nenaslouchal. Upřímně toužil po míru, a proto byl opovrhován celým světem. Byla zde veliká šance, která však byla promarněna.

Všechny tyto rozličné pohledy dávají za pravdu slovům papeže sv. Pia X. během audience mladého Karla: "Žehnám arcivévodovi Karlovi, který bude příštím císařem rakouským a jenž pomůže vésti své země a jejich národy k vysoké cti a mnohému požehnání – toto požehnání se však úplně projeví až po jeho smrti."

Blahořečení a posmrtná úcta

Karel byl slavnostně blahořečen římskokatolickou církví. Církev uctila Karla za to, že svou křesťanskou víru stavěl před každé své politické rozhodnutí a za to, že vnímal svou politickou roli jako mírotvorce během války, obzvláště pak po roce 1917. Během beatifikační mše 3. října 2004, papež Jan Pavel II. pronesl:

Nejdůležitějším úkolem křesťana je hledání, rozpoznávání a následování Boží vůle“ v každé záležitosti. Křesťanský státník, císař a král Karel I., přijímal tuto výzvu každý den. V jeho očích byla válka ‚něčím děsivým‘. Uprostřed vřavy první světové války se usilovně snažil napomáhat mírové iniciativě mého předchůdce „Benedikta XV.

Celá kauza začala v roce 1949, kdy důkazy o Karlových světeckých činech byly shromážděny ve vídeňské arcidiecézi. V roce 1954 byl prohlášen za ctihodného, což je první krok v procesu beatifikace (blahořečení). Liga věřících zřízená k podpoře jeho kauzy dokonce vytvořila webové stránky. Vídeňský kardinál Christoph Schönborn byl církevním patronem jeho blahořečení. Svátek se slaví na den 21. října (datum jeho sňatku s princeznou Zitou).

Na území ČR mu je zasvěcena v roce 2010 vybudovaná kaple bl. Karla Rakouského v Branišově u Kdyně, kam se každoročně konají poutě okolo 21. října (Karlův svátek) a 24. července (vysvěcení kaple).

A malý dovětek..... Dne 16.srpna 2017 jsem na Madeiře navštívil i Monte nad Funchalem, kde je poslední český (nekorunovaný) král pohřben. Před kostelem stojí jeho socha, především ve tváři ne moc realistická. V interiéru kostela stručný text v portugalštině, angličtině a nakonec v němčině. Ostatní úřední jazyky předlitavska i Uherska marně hledám...Ani pohřbený blahoslavený Karel nepomohl den před mojí návštěvou 12 věřícím na které spadl a zabil je vyvrácený dub při pouti k panně Marii... Šestnáctého ráno upadlo ze stropu kostela malované prkno. Jak nebezpečné je být věřícím.....

KOSTEL V MONTE

KAISER KARL I. VON ÖSTERREICH

Der selige Karl I. von Habsburg ist am 17. August 1887 in Österreich geboren. Durch den Tod von Kaiser Franz Josef im Jahre 1916 wurde er Kaiser von Österreich und König von Ungarn.

Mit der Auflösung des Kaiserreiches im Jahre 1918 wurde er in das Exil gezwungen, zuerst in die Schweiz und dann nach Madeira, wo er mit seiner Ehefrau, Kaiserin Zita, am 19. November 1921 ankam. In Funchal lebten sie in der Residenz „Villa Victoria“ neben dem Reids Hotel und am Ende seines Lebens mit allen seinen Kindern in der Quinta do Monte, wo er am 1. April 1922 in der Verbannung, an einer Lungenentzündung starb. Er wurde in der Kirche Unserer Lieben Frau von Monte bestattet und durch Papst Johannes Paul II. im Jahre 2004, am 3. Oktober in Rom, selig gesprochen.

S použitím wikipedie J.Krátký

UZAVŘENÉ ALBUM

V minulých dnech jsme obdrželi smutné zprávy o úmrtí našich členů, pánů:

ing. Milan Těšínský z Prahy

Jiří Mengeremann z Kostelce nad Orlicí

RAKOUSKO

CELINY S NATIŠTĚNOU ZNÁMKOU KAREL I

Před sto lety, roku 1917 vyšly celiny s natištěnou známkou Karel I. U oficiálních celin se jednalo pouze o dopisnice jednoduchou MiP.235 (8h) a odpovědní MiP.236 (8+8h) a zálepky MiK.50,51 (15 a 20h). Dále byl pro soukromé celiny používán štoček 15, 20 a 25h.

Celinová dopisnice s natištěnou známkou 8h Karel I, odesláno 28.VIII.18 vídeňskou potrubní poštou. Doplňková frankatura 2x 3h Koruna + 25h Karel. Přefrankováno o 1h.

Celinová dopisnice s natištěnou známkou 8h Karel I, odesláno 1.IX.1918 z Karlových Varů do Pfaffstattenu. Od tohoto data platily v Rakousku nové tarify, zatíženo doplatným v dvojnásobné výši chybějícího výplatného, zaokrouhлено na pětihaléře.

Celinová dopisnice s natištěnou známkou 8h Karel I, odesláno 9.IX.1918. Doplňková frankatura spěšná 2h obdélník s kupónem. Přesná vnitrostátní výplatné.

Celinová dopisnice s natištěnou známkou 8h Karel I, odesláno doporučeně, expres 8.X.18 s doplňkovou frankaturou 2h + 5h + 80h. Přesné vnitrostátní výplatné.

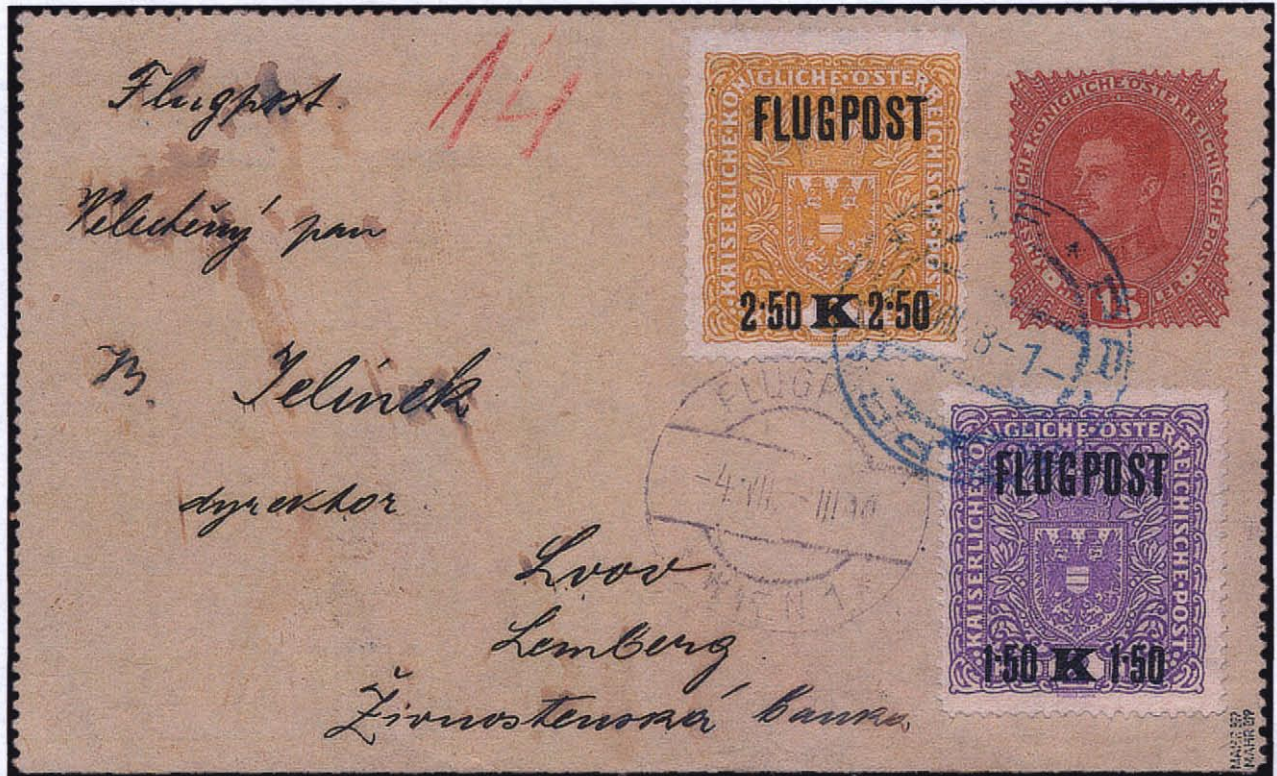
Převážně českou specialitou se staly dopisnice do psacích strojů. Jejich dodavatel J.Karpner sídlil v Praze. Firmy z jiných částí monarchie je používali výrazně méně.

Zálepka MiP.50 s natištěnou známkou 15h Karel I, s doplňkovou frankaturou 3x 5h Koruna + 2x 20h Karel, zasláno 11.1.18 doporučeně, expres. Přesné vnitrostátní výplatné.

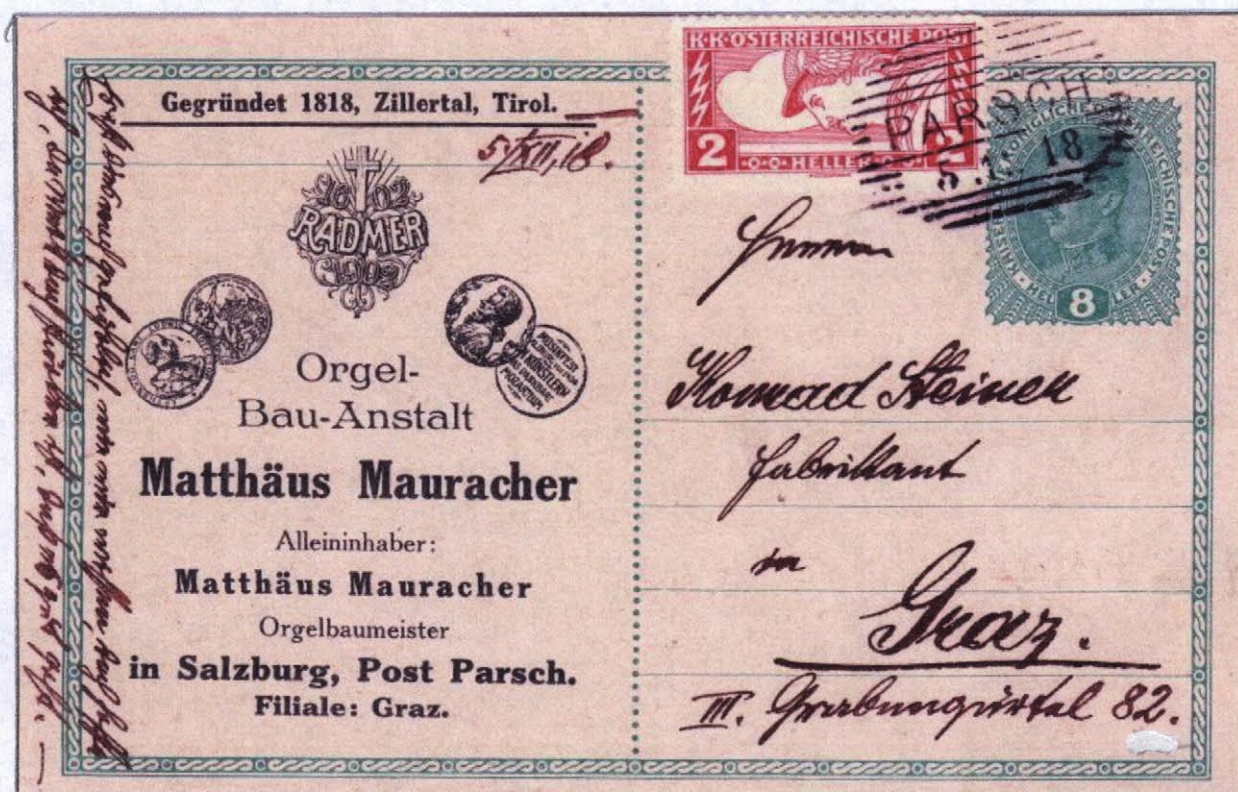
Zálepky MiP.51 s natištěnou známkou 20h Karel I, s doplňkovou frankaturou 60h a 3x20h, zasláno v roce 1918 vídeňskou potrubní poštou. Přesné výplatné pro potrubní poštu.

Zálepka MiP.50 s natištěnou známkou 15h Karel I, s doplňkovou frankaturou 1,50 + 2,50K Letecké, zasláno 2.7.18 z Prahy přes Vídeň do Lvova. Přesné výplatné. Zcela mimořádné použití zálepky (aukce J.Majer 2018).

Zálepka MiP.50 s natištěnou známkou 15h Karel I zasláno 17.11.18 v Praze, nedostatečné výplatné (chybí 5h). S „doplňkovou“ frankaturou SK 2 20h červená Lviček – Skautská pošta. Jediný známý kus (aukce J.Majer 2018).

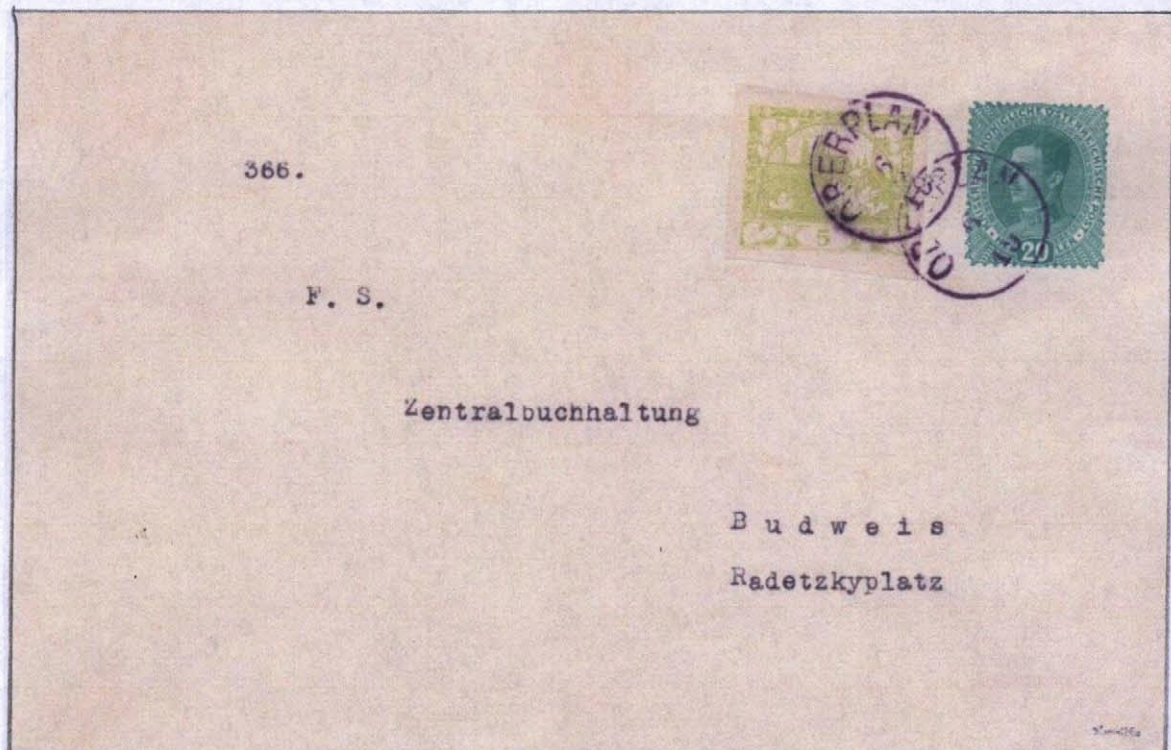

Celinová dopisnice s natištěnou známkou 8h Karel I, se soukromým přitiskem. Odesláno po rozpadu R-U 5.XII.1918. Doplňková frankatura spěšná 2h obdélník. Přesná vnitrostátní výplatné.

Zálepka MiP.52 s natištěnou známkou 20h Karel I s přetiskem Deutschösterreich, nedostatečné výplatné. Odesláno v květnu 1919 do ČSR. V Sušici zatíženo dopltným 10h. s doplňkovou frankaturou 60h a 3x20h, zasláno v roce 1918 vídeňskou potrubní poštou.

Soukromé celinové obálky s natištěnou známkou 15h hnědočervená a 20h modrozelená použité v I. a II.TO s doplňkovou frankaturou 5h Hradčany v roce 1919 v ČSR jako předběžné

RAKOUSKO

V aukci PaC také najdete. Dvojitá vnitrostátní dopisnice MiP.103II použitá nerozdělená mezinárodně do Moskvy. Tázací díl s doplňkovou frankaturou 3kr odeslán v březnu 1899 z Mladé Boleslavi do Moskvy. Odpovědní díl vyplacen známkami 2x 5h (natištěná známka již nebyla platná i když je orazítkována). O důvodu vzniku a tom je se haléřové rakouské známky dostali do Moskvy na odpovědní díl dopisnice můžeme dnes již jen spekulovat.

A ještě jednou PaC. Dopisnice MiP.160 s natištěnou známkou FJI Dveřní rám 10h červená s doplňkovou frankaturou 2x 25h FJI Jubilejní 1908 doporučeně s návratkou do Argentiny. Mimořádné použití a dobrá destinace.

ITÁLIE

Běžné dopisnice MiP.29 s natištěnou známkou 10c Umberto I červená využil v dubnu 1902 český turista k zaslání zpráv z Brescie do Prahy. K doplnění textu v hojně míře používal dopisní zálepky a před 115 lety vytvořil docela zajímavé kousky.

IV. R. Pořád jsem jítě s tepným nadšením. Ty veselky přejítě krásy jsou nevítejte. Všechny veses
 se končet na ty veselky krásy. Křipíte vidět ty záhadě
 slunce - no a více vřechu, vřechu strop je kouka.!

Člověk potřebuje svět na jedné mite a je a obolo se oz
 stieit a malovat a malovat. Te je pořád krásně.
 Měte 5 x trochu vřech, přijetě! Rukoultve Van Váš
 Gardone Riviera 2. dubna 1902 Karel

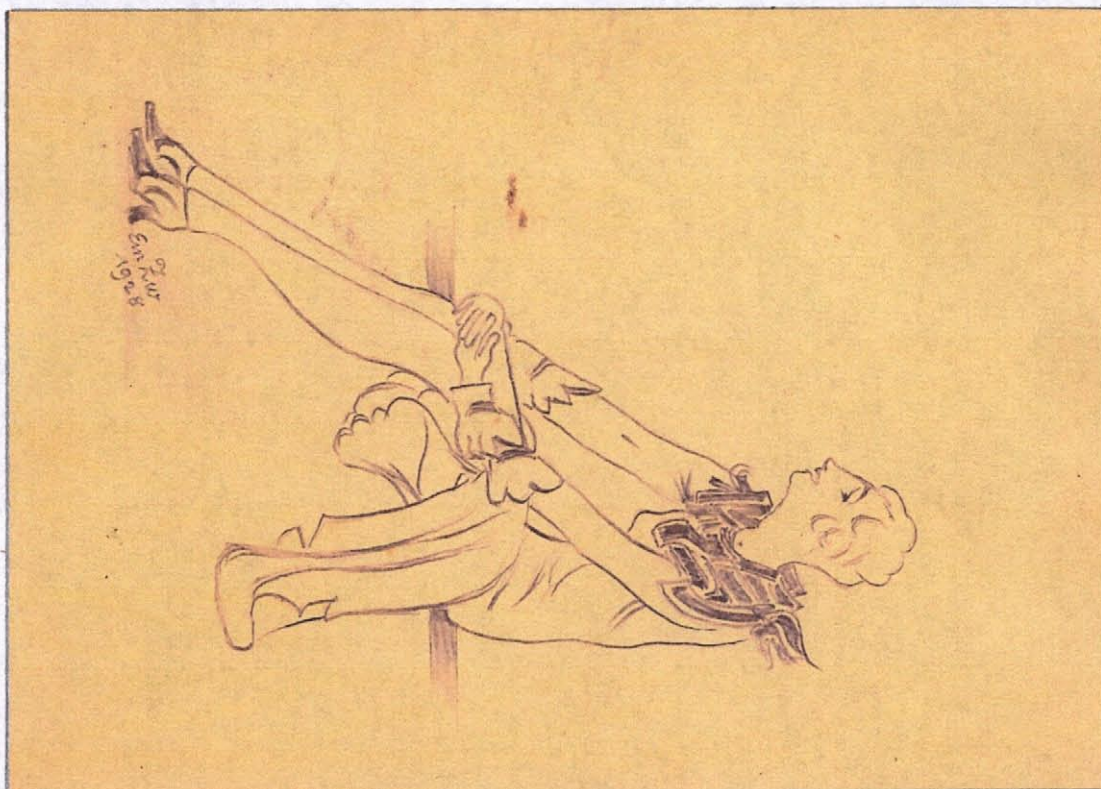
si do nás zkonstne
 a jěty 24 slo. k d.
 přepítě s stam. d. a
 vit. Písně vřech, jěte
 vřech. Te d. jěte se
 vřech. Vřech jěte jěte
 jěte jěte a krásy,
 vřech se mívá vřech -
 křech. Tak spěkněte
 a cete, Měte love
 stieit se vřech vřech Karel

adrena
 Gardone
 Alberto Demaco.

RAKOUSKO

Obrazová dopisnice MiP. 238a z roku 1927 s natištěnou známkou 10g Orel hnědo-černá s vyobrazením Traukirchenu. Doplňková frankatura 8g, zasláno do Prahy. Na rubu povedená kresba slečny v módním oblečku. Přiznám se, že podobné kousky celin s kresbami do sbírky zařazuji rád. Ze sbírky A.Kubáta

Státní telegram 1921

V roce 1921 se telegramy, mimo dalšího dělení, rozlišovaly na státní, služební a soukromé (1). Těch soukromých se dochovalo hodně, služebních málo a ty státní telegramy (označení "S") považují za vzácné. Důvodů je jistě více. Byl zde určitý režim archivace a skartace a nepochybně jich také bylo významně méně, než těch ostatních. Před časem se mi jeden takový dostal do rukou. Jeho obsah se vztahuje k událostem roku 1921 (2). Mladá Československá republika v té době považovala za největší nebezpečí, pro svou územní celistvost, situaci v Maďarsku. Dle doslovného dobového zdůvodnění (3) „mobilizace z 25. října 1921 byla vyhlášena vládou, jako nutné opatření proti panovačným choutkám císaře Karla, který ze Švýcar letadlem do Uher se vrátil, chtěje se násilím k vládě tamtéž dostati a takto naši republiku ohrožovati.“

J. Pluner
telegram@post.cz

Odkazy:

- (1) Telegrafní služba výkonná v Československé republice - prozatímní úřední pomůcka 1920
- (2) Nařízení vlády 379/1921 Sb. ze dne 24. 10. 1921,
- (3) Z četnického památníku četnické stanice Modřice u Brna, zápis ze dne 25. října 1921

Druh:	S. M. T. Došel pod čís.: 82 Četnictvo Třebeshovce pod Třebem		Telegrafní správa neručí za telegramy odevzdané jí k dopravě a k doručení.		
Služební udání:	Telegram		Přijal z Pa 11/42 na línce čís. dne 25. 10. 1921. hod. 15. dop. odp. 15. odp. Podpis: Cj		
Podací lístky:	Číslo: 882/61	Počet slov: 18/30	Podán dne: 25. 10.	15 hod. 30 min.	dop. — odp.
Mobilizace dle vyvěšených vyhlá- šek nařízena proti mobilisační den č. 27. 27. října 1921 Přidání 2 dur. mob					
Č. 769. 3					

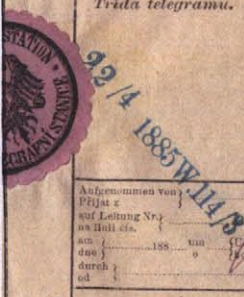

Korespondence slavných Profesor Kořistka

Telegram z Vídně do Prahy z 22.4.1885, tiskopis číslo 101 v německo-české verzi, obsahuje pouze dvě slova, která jsem se pokusil přeložit jako „Zkouškou prošel“. Kdo prošel, jakou zkouškou a kdo telegram odeslal, se již asi nedozvíme. Jedná se vcelku o běžný tiskopis, který je ale zajímavý především adresátem.

Profesor Karel František Edvard rytíř Kořistka (*1825 +1906) byl významný český geodet, topograf, kartograf, statistik, pedagog a politik. Z výčtu jeho funkcí a ocenění jen ty nejvýznamnější. Byl prvním voleným rektorem pražské techniky, získal rakouský Řád železné koruny, v roce 1879 byl povýšen do rytířského stavu. V letech 1866 – 1869 byl poslancem Českého zemského sněmu, v letech 1867 – 1868 poslancem Říšské rady. V roce 1868 patřil mezi 81 signatářů „Státoprávní deklarace českých poslanců“, v níž česká politická reprezentace odmítla centralistické směřování státu a hájila české státní právo. Byl členem Královské české společnosti nauk, České akademie, císařské Akademie věd ve Vídni atd.

Zdroj informací : cs.wikipedia.org

J. Pluner
telegram@post.cz

Classe des Telegrammes. Třída telegramu.	TELEGRAMM № Telegram čís. } 651	Dienstliche Zusätze. Služební dodatky.
	an 7 pro Professor Kořistka Friedrichs Gasse 23 I. Stock Prag-Praha	
Aufgenommen von Přijato z auf Leitung Nr. na lince čís. am 1885 am 22/4 durch 1885	Von 1477 Nr. 1 Cis. 1	Aufgegeben am Podán dne 22/4 1885 am 5 (Uhr) (Min.) (Mittag) 5 (hodi) (min.) (poled.)
Text.		
Aufgang besanden		
Telegraphen-Drucksorte Nr. 101. (Deutsch-Böhmisch.)		

Poste restante

Je to již několik let co jsme na setkání SSC vyslechli přednášku V. Malovíka na téma Poste restante. Od té doby ukládám do archivu zajímavé celiny „využívající“ tuto službu. První ukázka je rakouská celinová dopisnice MiP.342 z roku 1951 s natištěnou známkou 1.45S karmínová z emise Kroje. Zaslána byla z Grazu do Monaka, zde vylepeny dopltní známky v hodnotě 15F.

Druhá ukázka je dopisnice NSR MiP.20 z roku 1954 s natištěnou známkou 20Pf červená Spolkový prezident Heuss. Zaslána byla z Kölnu do Klagenfurtu, zde vylepena známka 30g za službu Poste restante. Krásné otisky razítek, radost pohledět.

Sbíráám.cz

burda auction
aukční dům

Kontakty:

Tel.: +420 777 466 790

E-mail: info@burda-auction.com

Web: www.burda-auction.com

Adresa: **Dejvická 306/9, 160 00 Praha 6**

Provozní doba:

Pondělí a středa 9:00 - 12:00 | 13:00 - 17:00

FOS s.r.o.

NÁKUP * PRODEJ * AUKCE

Francouzská 9 (vchod z Blanické 2)
120 00 Praha 2-Vinohrady
tel.: 222 512 341
GSM: 608 973 573, 608 709 299
fos-aukce@post.cz

Provozní doba: Po-Pá 10:00-17:00
Aukce on-line: www.fos-aukce.cz
Internetový obchod: www.sbiram.cz

CELINY – Zpravodaj Společnosti sběratelů celin při SČF je určen pro potřebu členů společnosti. Za původnost příspěvků a jejich obsah si odpovídá každý autor.

Jazyková úprava není prováděna.

Do čísla 4/2017 přispěli pánové: M.Černík, J.Krátký, J.Pluner, J.Starec. Technická pomoc A.Náprstek – Filaso.

Předseda společnosti a korespondence : J.Starec, e-mail : hokat@seznam.cz

Zpravodaj rediguje : Ing. Jan Krátký, Hudečkova 2 , 140 00 Praha 4, e-mail:

honzakratky1@gmail.com

Distributor : Ing.Milan Černík, P.O.Box 243, Praha 6, 160 41, e-mail:

icernik@volny.cz, 222951796

Hospodář : Ing. Pavel Švejnar, e-mail : svejnar@chello.cz

**Pozor změna banky. nové číslo účtu SSC na moje jméno u ČS je:
4228655319/0800.**

Do zprávy pro příjemce uvádějte, prosíme, vždy Vaše příjmení a jméno.

Jako Variabilní symbol uvádějte, prosíme, vždy číselný údaj, který najdete na adresním štítku zasláního Zpravodaje, uvedený na 2.adresním řádku.

Roční členský příspěvek pro členy s doručovací adresou v ČR činí 130,- CZK, pro členy s doručovací adresou mimo ČR činí 170,- CZK.

Uzávěrka čísla : 25.1.2018

c Společnost sběratelů celin SČF